

несгодно. Ты помена страсть преминала; увы! младостта никога не прецавтява; азъ поне не знаѣхъ още що е насыта.

Египтяниниѣтъ са пакъ усмихнѣхъ, но толкози студено и язвително штомо Клодій, толкози малко фанатикъ, осѣти значеніето. Но Арбакъ не рече нищо на всъкличаніето на Главка, а подиръ малко задоволи са да му каже съ по пріятенъ гласъ.

— Но, най подиръ, не е и безпжтно ако са предавате на наслажденіята докато щастіето са усмихва. Триандафильтъ са отвара скоро и ароматътъ му бърже са испарява, и колкото за насъ, Главке, странни въ туй мѣсто, отдѣлены отъ праха на отцытъ ни, шо друго ни остава освѣнъ веселбытъ и стенаніята? За тебе първытъ, а за мене, може бы, послѣднитѣ.

Двѣ сълзы тосъ часъ капнѣхъ отъ яснытъ очи на гърка.

— Не ми поменувай бащинытъ гробове, Египтянине, рече Главкъ. Нека забравимъ че освѣнъ римската свобода е имало и други. Славата греческата . . . увы! напрасно бѣхмы помърдали гробоветѣ на Мараонскытъ и Термопилскы мъртъвцы.

— Сърцето ти та осжда като говоришь тѣй, повтори Египтяниниѣтъ; посрѣдъ веселбытъ на идущата нощъ ще си припомнишь по друго. Сбогомъ. И като са обви въ дрехата си отиди си полека.

— Ехъ сега, рече Клодій, дышжъ свободно. Нѣкога внасямы скелеты въ пиришествата си за да си представимъ Египтянытъ. Присжтствіето на тогози чловѣка, шо са махнѣхъ отъ насъ, е доста да обрне на оцетъ и най сладкото фалернско гроздье.

— Непонятъ чловѣкъ. Рече Главкъ начумерено, макаръ и да са гледа безчувствененъ къмъ наслажденіята и хладнокрѣвенъ къмъ свѣтовнытъ работы, но злытъ езыцы го казватъ лицемѣръ. Ако той говори по убѣжденіе, тогасъ трѣба да кажемъ че сърцето му не са съгласува съ думашныя му животъ.

— Думать че въ таинственыя му домъ са вършжтъ бакханалии много различни отъ бакханалиитѣ на Озириса. Думать още че е и богатъ. Ако да можахмы да го привлечемъ къмъ насъ и да му вдѣхнемъ страстьта къмъ играта на кумарь! О, наслажденіе най сладко отъ сичкытъ други земны наслажденія! пламенна треска отъ надѣжды и страхове! О, неисказана, о, вѣчно ненасытима страсть! О, колко сте прекрасны вый зарове въ страшното величіе на сѣдбата си.

— Одушеви са, одушеви са, Клодій! извика Главкъ. Оракултъ поетизира презъ устата му. Какво друго чудо вече можемъ да чакамы.

